

PUNKBÅTEN 2024

Av: **Kenny "Rille" Sörberg**

Foto: privat

Enligt kristendomens lära består den heliga treenigheten av Fadern, Sonen och Den helige Anden. När jag intervjuade hardcore-bandet Amok på 90-talet hävdade de tidstypiskt ironiskt att deras motsvarighet var snus, folköl och porrfilm. Själv har jag egentligen aldrig haft någon egen version, men en tänkbar sådan om jag stod i begrepp att skaffa en skulle kunna vara att åka båt, dricka öl och lyssna på trallpunk. Dessa livselixir ringar in hyfsat väl vad Close-Ups punkbåt handlar om och i maj var det dags igen.

Sanning att säga har min egen relation till blaskan Close-Up varit tämligen modest genom åren. Jag tecknade en prenumeration på fyllan på Hultsfredsfestivalen 1998 eftersom Mattias Kling var så enastående sympatisk och go att tjöta med. Men att förlänga den var aldrig ett alternativ, även om Sörlings Svinstia alltid var roande att läsa. Dock måste jag lyfta på hatten för båtchartrandet som de har arrangerat i ett antal år nu. Både med punkband och med metal-band (där upplägget är identiskt). En av årets klara höjdpunkter.

Sedan förra året har ju kryssningen förlängts till 40 timmar och dessutom ändrat destination (Tallinn). Utöver det är tax free-shopen numera öppen även på utresan. Nuförtiden tittar inte personalen på terminalen igenom ens bagage längre, men de första åren gjorde de det. Första gången jag åkte hade jag lite naivt trott att man fick ta med sig medhavt, så jag fick improvisera när vi skulle igenom kontrollen. Jag körde på det urgamla tricket att spela förvånad och föregå personalens snokande genom att fråga dem: "Får man inte ha med sig medhavda öl? Jag har en kvar i min väska." När jag på deras uppmaning plockat fram den kunde de övriga fem medsmugglade ölen lugnt och tryggt ligga kvar i min Adidas-bag från Gekås...

Efter installation i min frugala hytt och inhandling av ett lock Heineken, var det så dags att ge sig hän åt orkestrarna. Först ut var EPA, om inte annat för att få se Mart le sitt patenterade ruslyckliga pojkleende på scenen. Så var min absoluta intention, men när en gammal högstadiesbekant från Öland, Finezine-Malin-kopian HYLK-Jessica och den sköna värmlänningen med solhatt dök upp samtidigt precis bakom publikhavet var det dödfött. Tjötet måste obönhörligen få förtur framför musiken emellanåt.

Första bandet på stora scenen Starlight var göteborgska Attentat. De har aldrig varit något favoritband och kommer heller aldrig att bli, men "Tatuerade tårar" är en fenomenal låt och den var som alltid väl värd sin väntan. Det bästa var annars när trummisen slutar spela mitt i det andra extranumret för att han tror att en snubbe hållit fast en tjej i publikhavet. Det visade sig dock att det var tvärtom. Oklart vad trummisen tyckte om det, men han fick hur som helst lomma tillbaka till pukorna och cymbalerna. Ridderligheten lever, om än med stukad häl.

I väntan på nästa akt strövade jag omkring lite på båten i syfte att orientera mig och klara av några av de obligatoriska hälsningar på bekanta man förväntas bjuda på såsom väluppfostrad lärarson. Av en slump stövlar jag in i Pianobaren och där sitter ingen mindre än Stefan Lundblad och sjunger nåt Ebba Grön-örhänge till tonerna av Hyrda Knektar-Amandas tangentspel. Tydligt var detta akten Svarta Solen som byggde på att olika sångare och sångerskor gästade den fasta pianisten och hennes smäktande röst. Även självaste Dr Dille var uppe på en låt, men hans sånginsats var ganska slätstruken och han såg själv rätt brydd ut. Man älskar ju karln, men här fanns det verkligen fog för att undra vad det hela skulle vara bra för.

Charta 77 & Ulke som en akt är väl skoj för stunden när man står med en flask-Heineken i vardera näve och ler åt alla minnen som Granberg och Ulke skänkt en. Men i eftertankens kranka blekhet, då en konsertrecension dessutom skall plitas ned, kan man väl diskutera hur kul det egentligen var. Jag vet att omständigheter gjort att det kanske inte blir något mer Strebers eller Dia Psalma, men jag vill ha Ulke ackompanjerad av sina gängse medmusiker snarare än av ett annat befintligt band (som förvisso betytt överjävla mycket för mig). Det är dock fint att se hur den närmast överjordiskt ödmjuka Ulke fullkomligt dränks av publikens totala kärlek.

Därefter bar det av i ilfart till Lastkajs releaseparty i Pianobaren. Det var totalt kaos; skittrångt och folk som skrek lite random. Bandet var tydligt på plats sittandes i en soffa, men det upptäckte jag först när det var slut (rapporter från punkbåtar bör innehålla minst en Stefan Sundström-referens). Pelle hävdade att plattan hade spelats i högtalarna, men det uppfattade jag inte alls på grund av den massiva ljudmattan av sorlande tjommar. Jag pratade främst med två av varandra oberoende tyskar och fick därför nytta av min gamla högstadietyska. Jag tyckte att fraserna flöt på riktigt fint (att improvisera fram nya passande meningar var inte att tänka på, så det blev mest fraser som jag mindes från tyskaboken, som t.ex. "Helga, Verdammt nochmal!", "Ich habe viele Jahre in Deutschland gewohnt und arbeitete" och "Ich schreibe eine Karte und ich trinke eine Fanta"), men av nån underlig anledning började båda fritzarna att gå över till engelska tämligen omgående. En av tyskarna hade jag gjort affärer med på Discogs, så vi pratade mest om det. Samtalet med den andre tysken hade mer karaktären av att han fick kommentera mina namedroppningar av diverse tyska profiler, såsom Franz Beckenbauer, Angela Merkel, Andreas Brehme och Jogi Löw (som synes viss tonvikt på fotbollsspelare). Han verkade tycka att det var åtminstone någorlunda givande, men när jag namedroppade Albert Speer blev han så där stött och misstänksam som de flesta tyskar blir när man omotiverat namedroppar nazister från andra världskriget. För mig är det obegripligt varför man frivilligt – och på individnivå dessutom – anammar någon slags bisarr arvsskuld. Även om varje land på detta klot av jord har skamfläckar under sin historia, måste man väl kunna raljera om det en lördagskväll när såväl punkmusiken som ölen flödar.